

MŪSU PIEDODOŠAIS DIEVS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh 9:1–3, Dan 9:4–19, Neh 9:4–8, Kol 1:16, 17, Neh 9:9–38, Rm 5:6–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Kas slēpj savus pārkāpumus, tam neveiksies, kas atzīst un nožēlo, tas tiks apžēlots”
(Spam 28:13).

Pēc Būdiņu svētkiem (Sukkot) vadītāji atkal sapulcināja tautu. Viņi bija tikko pavadījuši laiku svinēšanā, tagad bija jāatgriežas pie nepabeigtās grēku atzīšanas un nožēlošanas Dieva priekšā.

Jā, iepriekš vadītāji bija viņiem teikuši, lai pārstāj sērot un skumt par savām kļūdām, bet tas nenozīmē, ka skumjas un grēku atzīšana nebūtu svarīgas. Tāpēc tagad viņi svinēja svētkus, bija pienācis laiks atbilstoši grēku atzīšanai.

Šeit aino tā notikumu secība noteikti nenozīmē, ka tā ir secība, kā parasti notiek priecāšanās un grēku atzīšana. Tas arī nenozīmē, ka ir jāievēro tikai apgriezta kārtība. Lai gan dabiski mēs vispirms atzīstam grēkus un tad seko svinības, varbūt priekam par Dievu mūsu dzīvē vajadzētu būt vispirms. Galu galā Rm 2:4 skaidro, ka “Dieva labestība” ir tā, kas mums atnes nožēlu. Viņa “labestībai” vajadzētu pamudināt uz slavēšanu un svinēšanu, vienlaikus atgādinot, ka mums ir nepieciešams Dievs, kas piedod, attīra un rada no jauna.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. novembrī.

Gavēšana un pielūgumsme

Izlasi Neh 9:1–3. Kāpēc ļaudis nošķīrās no visiem svešiniekiem? _____

Lai gan Nehemija bija dedzīgs nodrošināt to, lai tautai šis ir prieka laiks, nu viņš vadīja sanāksmi uz gavēšanu. Viņi pazemojās Dieva priekšā un, tērpušies maisos, bēra zemi uz savām galvām. Tā kā svešinieki nebija līdzdalībnieki Israēla tautas kopīgajā grēkā, israēlieši no cittautiešiem atdalījās, jo ebreji zināja, ka tie bija viņu grēki, par ko bija jāsaņem piedošana. Viņi atzina savas tautas grēkus, kas bija noveduši viņus gūstniecībā.

Viņu kopīgās lūgšanas un grēku atzīšana parādīja dziļu izpratni par grēka dabu. Israēlieši varēja būt dusmīgi, ka viņu senči visu sabojājuši un noveduši visu tautu gūstā. Vai arī viņi varēja veltīt laiku sūdzībām par savu vadītāju lēmumiem un dievbijības trūkumu, ko parādīja iepriekšējās paaudzes, kas bija novedis viņus tur, kur viņi bija: atgriezusies bija tikai maza grupiņa. Tomēr tā vietā, lai uzturētu naidu un skumjas, viņi vērsās pie Dieva pazemībā un grēku nožēlā.

Neh 9:3 ziņo, ka tauta lasīja no bauslības grāmatas četras dienas, un vēl četras dienas viņi izsūdzēja grēkus un pielūdza Dievu. Šis ir trešais Toras lasījums. Toras lasīšana ir būtiska grēku atzīšanā, jo šai atziņai vajadzētu būt balstītai uz patiesību, kas nāk no Dieva. Lasot Bībeli, Dievs nonāk mums tuvumā, un Svētais Gars var runāt uz mums un mūs mācīt. Viņa Vārda patiesība veido mūsu domāšanu un izpratni, mūs iedrošina un paceļ. Israēlieši arī skuma un raudāja, jo laika pavadīšana Dieva svētajā klātbūtnē ļauj mums ieraudzīt Viņa skaistumu un labestību, iedvesmojot mūs ar brīnišķīgo domu, ka Universa Radītājs izvēlas būt ar mums, pat neskatoties uz mūsu nevērtīgumu. Tādējādi mēs saprotam, ka bez Dieva savā dzīvē mēs ne ar ko neatšķiramies no ticīgo priekštečiem. Tikai tad, ja Dievs darbojas mūsos, mēs varam būt tie, kam mums vajadzētu būt.

Izlasi Dan 9:4–19. Kādos veidos Viņa lūgšana ir attiecināma uz mums mūsdienās? Ko tam vajadzētu mums atklāt personīgi un kā draudzei? _____

Lūgšanas sākums

Tautas reakcija uz Bībeles lasīšanu bija gara lūgšana, kas apstiprināja Dieva labestību pretstatā Israēla neuzticības pilnajai vēsturei. Mēs varam redzēt, ka atbilde ir vairāk kā svētruna, ne lūgšana, jo gandrīz katram pantam ir paralēls pants citviet Bībelē.

Izlasi Neh 9:4–8. Kādas ir galvenās tēmas, par kurām runāts šīs lūgšanas ievadā, un kāpēc? _____

Pirmajā lūgšanas daļā tauta slavēja Dievu un īpaši Viņa vārdu. Ebreju kultūrā personvārdi nebija tikai tukša skaņa, kā cilvēki cits citu sauca, bet tie raksturoja personas identitāti. Lūk, kādēļ Dieva vārda slavēšana ir svarīga, jo tā parāda pasaulei, ka šis vārds ir slavas un goda cienīgs. Tas ir Universa Radītāja vārds. Lūgšana sākas ar Dieva kā Radītāja un visa Uzturētāja pielūgsmi (Neh 9:6, sk. arī Kol 1:16, 17). Vārds “uzturēt” cēlies no ebreja vārda, kas nozīmē “darīt dzīvu”.

Tas, kurš radījis visu, ir arī izredzējis Ābrahāmu, cilvēcisku būtni, kas ne ar ko citu neizcēlās kā tikai ar to, ka “viņa sirds” bija “uzticīga”. Šķiet, ka Ābrahāmam pietrūka ticības daudzos gadījumos, bet, kad viņam bija jāatdod savs dēls, viņš nevilcinājās (sk. 1Moz 22). Viņš bija iemācījies būt uzticīgs – nevis vienā naktī, bet savā garajā ceļojumā ar Dievu. Ebreju domāšanā “sirds” nozīmē prātu. Citiem vārdiem, Ābrahāms bija attīstījis uzticību domās un darbos, nu saņemot par to Dieva atzinību.

Dažas pirmās lūgšanas frāzes pievēršas Dievam kā (1) Radītājam, (2) Uzturētājam un (3) solījumu Turētājam. Tauta vispirms atgādina sev, kas Dievs ir: Viņš ir uzticīgais, kas mūs ir radījis, kas mūs uztur un kas vienmēr ievēro dotos solījumus. Ja paturam to prātā, tas palīdz mums izprast pašiem savu dzīvi un mācīties uzticēties Viņam pat visgrūtākajās situācijās, kad var likties, ka Viņš ir tālu prom no mums un Viņam neinteresē mūsu izaicinājumi.

Kāpēc ticībai ir tik svarīga mācība par Dievu kā mūsu Radītāju? Galu galā kāda mācība vēl ir tik svarīga, salīdzinot ar šo vienu, kurā mums Dievs pavēlējis vienu septīto daļu no savas dzīves pieminēt Viņu kā savu Radītāju? _____

Mācības no pagātnes

Neh 9:9–22. Ar ko šī lūgšanas daļa atšķiras no pirmās daļas? _____

Lūgšana pāriet no Dieva uzticības slavēšanas pie pārdomām par israēliešu neuzticību Ēģiptē un tuksneša piedzīvojumos. Tā parāda visas atšķirīgās lietas, ko Dievs deva israēliešiem. Diemžēl “tēvu” atbilde uz šīm dāvanām bija lepnums, ietiepība un necieņa pret Dieva žēlsirdības darbiem viņu vidū.

Cilvēka vājuma un patiesas nodošanās trūkuma atziņa ir svarīgs solis grēku atzīšanā un nožēlā. Un, pat ja šie panti runā par cilvēkiem, kas jau sen nav mūsu vidū, neviens nevar noliegt, ka katram no mums ir problēmas šajos pašos jautājumos.

Protams, šeit mūsu un arī viņu dzīvē ienāk evaņģēlijs. Grēku atzīšana mūs neglābj, tikai Kristus upuris mūsu labā to var izdarīt. Grēku atzīšana kopā ar nožēlu ir svarīga mūsu pašu atzīnai, ka mums ir jātiek taisnotiem tikai Kristū. “Kad, pateicoties nožēlai un ticībai, mēs pieņemam Kristu par savu Glābēju, Kungs piedod mūsu grēkus un atlaiž sodu, kas mums bija uzlikts likuma pārkāpuma dēļ. Grēcinieks tad stāv Dieva priekšā kā taisns cilvēks, viņš nonāk saskaņā ar Debesīm un, pateicoties Garam, viņam ir sadraudzība ar Tēvu un Dēlu.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 3. sēj., 191. lpp.)

Tā kā Viņa labestība mudina mūs atzīt savus grēkus un tos nožēlot, mums ir arī jāapņemas Dieva spēkā tos atstāt.

Israēls bija ietiepīgs, bet Dievs bija mīlošs. Atskatīšanās uz to, ko Dievs bija paveicis Israēla tautas labā, atgādināja tautai: tā kā Dievs viņu labā pagātnē bija izdarījis tik daudz, Viņš turpinās rūpēties par viņiem kā tagad, tā arī nākotnē. Tieši tāpēc bija svarīgi, lai tauta vienmēr atcerētos, kā Dievs bija rīkojies vēsturē. Kad viņi to aizmirs, viņi nonāca nepatīkšanās.

Atskaties uz laiku, kad tu biji pārliecināts, ka Dievs ir darbojies tavā dzīvē. Kā tu vari gūt no tā mierinājumu grūtos brīžos, kad piedzīvosi cīņas? Kā tu vari labāk iemācīties uzticēties Dieva labestībai laikos, kad tu jūties bezcerīgs, nobijies par nākotni un pilnīgi zaudējis drosmi? _____

Bauslība un pravieši

Izlasi Neh 9:23–31. Kā ir aprakstīti israēlieši, salīdzinot ar Dieva “lielo labestību” (Neh 9:25)? _____

Šī nākamā lūgšanas/svētrunas sadaļa ir par dzīvi Kānaānā, jo israēliešiem piederēja zeme, ko Dievs viņiem bija piešķīris. Viņiem bija iedota zeme, pilsētas, vīnadārzi un lauki gatavi lietošanai, bet viņi to visu bija uzskatījuši kā pašu par sevi saprotamu. 25. panta beigās mums ir pateikts, ka “viņi ēda, pieēdās un kļuva trekni”. Aptaukošanās ir izteiciens, kas Bībelē atrodams tikai dažas reizes (5Moz 32:15 un Jer 5:28), un katru reizi tam ir negatīva nozīme.

Ļaudis varbūt priecājās Kunga labestībā, bet viņu prieks nebija Dievā, bet gan visā, kas viņiem bija. Acīmredzot tas, ka kādam viss ir, nerada ciešākas attiecības ar Dievu. Daudzas reizes mēs domājam: “Ja tikai man būtu šis vai tas, tad es būtu laimīgs.” Diemžēl mēs redzam, ka israēliešiem bija viss no Dieva, tomēr viņu “prieks” par šīm lietām mazināja viņu nodošanos Dievam. Pārāk bieži ir pārāk viegli pievērsties dāvanām, aizmirstot par Devēju. Tā ir fatāla krāpšana.

Protams, tas nenozīmē, ka mēs nevaram būt priecīgi par to, ko Dievs mums ir iedevis. Viņš ilgojas, lai mēs priecātos par Viņa dāvanām, bet šis prieks par to, ko Viņš dod, negarantē attiecības ar Dievu. Vēl vairāk – ja nebūsim uzmanīgi, tās var kļūt par klupšanas akmeni.

Tomēr šajā nodaļā vadītāji nožēlo to, ka viņi bijuši neuzticīgi Dievam. Atskatoties vēsturē, viņi īpaši uzsvēra pārkāpumus, ko bija nodarījuši kā tauta. Ir aspekti, kas izrādās īpaši svarīgi, ja tie atkārtojas: (1) Israēls atmeta Dieva likumu un (2) viņi vajāja praviešus.

Citiem vārdiem, viņi saprata, ka Dieva likums un Viņa pravieši bija svarīgi dievbijīgas tautas un katra personīgajai attīstībai. Lūgšana uzsver šo secinājumu, apgalvojot, ka “cilvēkam jāpilda” Dieva baušļi, “lai dzīvotu” (Neh 9:29, citēts 3Moz 18:5), un izgaismojot, ka Gars ir tas, kas runā caur praviešiem. Dievs mums ir devis Savus baušļus bagātīgai dzīvei, un Viņš ir sūtījis Savus praviešus, lai vadītu mūs Viņa patiesības izpratnē. Tas, ko mēs darām ar šīm dāvanām, ir svarīgs jautājums mums visiem.

Slavēšana un lūgums

Izlasi Neh 9:32–38. Kam grēku atzišanas lūgšana pievēršas noslēgumā? _____

Lūgšana atkal pievēršas Dieva slavēšanai par to, kāds Viņš ir: liels, varens un brīnišķīgs, kas tur derību un žēlastību. Lūdžēji šķiet patiesi Dieva labestības atzišanā. Viņi arī pienes lūgumu kā derību ar Dievu, kas sīkāk aprakstīts 10. nodaļā. Kāds ir viņu lūgums?

“Tādēļ tagad, mūsu Dievs, lielais, varenais un bijājamais Dievs, Tu, kas turi derību un žēlastību, lai Tavā priekšā nav niecīgas visas tās grūtības, kas pār mums nākušas” (Neh 9:32).

Tautai ir jāmaksā nodevas ķēniņiem, kas valda pār viņiem. Apspiestība no visām pusēm nomoka mazo israēliešu pulciņu, un viņi ir noguruši no tās. Viņiem ir bijis jāiztur viena tirānija pēc otras, un tagad viņi cer uz atelpu.

Interesanti, ka viņi sevi sauc par “kalpiem”. Pēc tam, kad viņi ir uzskaitījuši savas tautas neuzticību, viņi nobeidz ar sevis nosaukšanu šajā vārdā. Kalpi, protams, paklausa tiem, kas valda pār viņiem. Šī jēdziena lietošana acīmredzot ietver to, ka viņi saprata savu vajadzību paklausīt Kungam tā, kā viņu priekšgājēji nebija darījuši. Šeit ir izteiktas viņu ilgas būt uzticīgiem Kungam un Viņa baušļiem. Kā Dieva kalpi viņi lūdza Viņu iejaukties viņu labā.

Ezras un Nehemijas kopiena apraksta savu pašreizējo pieredzi kā “lielas bēdas” (Neh 9:37), kas salīdzināmas ar ciešanām, ko israēlieši piedzīvoja Ēģiptē (Neh 9:9). Lūgšanā viņi slavē Dievu par to, ka Viņš ir redzējis viņu ciešanas un nav tās atstājis neievērotas. Viņi kā kopiena lūdz Dievu iejaukties tieši tāpat, kā Viņš bija darījis pagātnē, pat ja viņi to nav pelnījuši, jo neviens – ne ķēniņi, ne dižciltīgie, ne priesteri, pravieši vai tēvi – nav bijis uzticīgs. Tādējādi viņi paļaujas uz Dieva žēlastību pret viņiem un nevis viņu pašu vai senču darbu dēļ.

Izlasi Rm 5:6–8. Kā šie panti atspoguļo to, ko israēlieši bija lūguši Dievam? Kādu mierinājumu mēs varam gūt no tā, ko israēlieši lūdza un ko Pāvils teica romiešiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Grēku atzīšana” (37.–41. lpp.).

Neh 9:25 ebreji runā par to, kā viņu senči “priecājās” Dieva lielajā labestībā. Vārda sakne ir tā pati, kas nosaukumā “Ēdene” (1Moz 2:15).

Evaņģēlijs galu galā ir atjaunošana, un vai var būt vēl labāks simbols par Ēdeni, lai ainotu to, kādai tad galu galā jābūt atjaunošanai? Dievs aicināja ebreju tautu un vadīja viņus senās pasaules krustcelēs, lai radītu vistuvāko Ēdenes attēlu, kāds vien varēja pastāvēt uz kritušās zemes. Pat pēc gūsta un atgriešanās tas vēl joprojām bija iespējams. “Jo Tas Kungs sajūt žēlastību pret Ciānu, žēlastību pret visām tās drupu kaudzēm, Viņš padarīs visu tās tuksnešu kopu par Ēdeni un tās tuksnesīgo klajumu par Tā Kunga dārzu. Tur radīsies tad prieks un līksmība, tur atskanēs pateicības un slavas dziesmas” (Jes 51:3).

Jā, tauta baudīja materiālas svētības, ko Kungs viņiem bija apsolījis, svētības, kas, lai arī cik lielā mērā iespējamās kritušajā pasaulē, bija atgādinājums par Ēdenes pilnību. Un ar to pietika. Viņiem par to bija jāpriecājas. Dievs radīja fizisko pasauli tieši tādā veidā, lai cilvēki varētu priecāties, un senais Israēls – Dieva svētīts – to arī baudīja. Viņu grēks nebija tik daudz uzskats, ka viņi piedzīvo Ēdenes svētības Dieva lielajā labestībā, bet gan Kunga, kura labestību viņi baudīja, aizmiršana (Ec 23:35). Svētības kļuva par mērķi pašas par sevi, nevis par līdzekli mērķa sasniegšanai, kas bija atklāt Dievu tiem, kas ir ap viņiem.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Jēzus teica: “Bet, kas sēts ērkšķos, ir tas, kas vārdu dzird, un šīs pasaules zūdīšanās un bagātības viltība nomāc vārdu, un viņš nenes augļus” (Mt 13:22). Ko Viņš domāja ar “bagātības viltību”, un kā tas attiecas uz grēku nožēlas lūgšanu, ko mēs pētījām šajā nedēļā?

2. Pārdomā vēlreiz radišanas doktrīnu. Ievēro Neh 9. nodaļas lūgšanā, ka viņi gandrīz nekavējoties runāja par Kungu kā Radītāju un Uzturētāju. Ko tas mums stāsta par to, cik svarīga šī doktrīna ir mūsu ticībā?

3. Kā mēs varam nonākt pareizajā līdzsvarā, atzīstot savu mantoto grēcīgumu un tomēr vienlaikus neļaujot sātanam izmantot mūsu grēcīgumu tādā veidā, ka mēs varētu zaudēt drosmi un pilnībā atstāt savu ticību?